

skal kun i Forbigaaende bemærke, at Antallet af Forfendelser af Værdi- og Bægtfager er steget i et lignende Forhold; men jeg kan dog ikke undlade at anføre, at Postanvisninger og Postopkrævninger, der i 1868-69 havde naaet et Antal af 145,000 til en Værdi af omtrent 3 Millioner Kr., nu udgjøre et Antal af 748,000 til en Værdi af over 19 Millioner Kr. Disse Værdier ere altsaa stegne til over det Fendobbelte. Ligeledes er Nummerantallet af Aviser i samme Tidsrum steget fra 8 til næsten 24 Millioner. Det maa vel indrømmes at være klart, at en saa betydelig Forøgelse af Expeditionernes Antal maa have forøget Arbeidet i en overordentlig Grad, og ikke blot Arbeidet, men ogsaa Ansvaret er i en betydelig Grad blevet forøget, hvilket igjen har havt til Følge, at de Kautioner, som de paagældende Embedsmænd maa stille, ere forøgede i Størrelse. Forholdet er for Dieblisset saaledes, at Kautionerne for en Femtebel af samtlige Postmesterembeders Vedkommende, hvis de i nærværende Dieblis blev ledige, maatte ansættes til den høieste Kaution, som for Dieblisset stilles, nemlig 20,000 Kr. Det er jo ogsaa klart, at denne Kautionsforpligtelse forværrer deres Kaar, thi at den ikke kan erhverves uden Opoffrelser, er jo Gud og Hvermand bekendt. Ogsaa i en anden Retning forværrer den deres Stilling, idet en stor Del af Forretningerne naturligtvis maa udføres ved deres lønede private Kontorbetjente, med hvilke de under de nuværende Forhold ikke kunne udøve det specielle Tilsyn, som er nødvendigt, for at de til enhver Tid skulle kunne være sikke. Der er ogsaa i de senere Aar flere Postmestere, som have havt Tab ved, at der er begaaet Arctigheder, som Postmestrene have været nødt til at dække. Det er saa meget mindre muligt for dem at føre dette specielle Tilsyn, som Udviklingen ogsaa paa anden Maade har lagt deres Tid stærkt i Beslag. Jeg siger hertil navnlig til Udviklingen af Landpostvæsenet. I 1870 havde vi 136 Landpostbude, men i 1879: 1,012. Ordningen af Landpostvæsenet under disse Forhold stiller jo store Krav til Postmesternes Tid og Arbejde, saa meget mere som der idelig indgives Andragender til dem om Forbedringer i Fremførelsen af Landposterne. Tilsynet med alle disse Bude maa jo ogsaa i en ikke ubetydelig Grad optage deres Tid, hvorfor de saa meget mindre kunne føre det specielle Tilsyn paa deres Kontorer, som er nødvendigt, for at de kunne føle sig betrygget i enhver Henseende. Man havde tænkt paa, for at virke til en Forbedring i disse Forhold, at foreslaa en Indskrænkning af Kontoriden for Indlevering af Værdifager, og det maa jo indrømmes, at, naar denne Kontortid kunde begrænses, vilde der opnaas Noget, idet Postmesteren da maatte se at indrette sig paa selv at kunne være tilstede paa sit Kontor paa den Tid, da der foreskalder Expeditioner, hvoraf der kan resultere et

Ansvar for ham; men man har ikke ganske kunnet lufte Diet for, at en saadan Tilbagegang i den nuværende Tilstand med Hensyn til Expeditionen paa Kontorerne, efterat Publikum er blevet vant til en stor Del af Dagen at kunne faae sine Værdifager besørge, vilde vække ikke ringe Misfornøielse. Man har altsaa ikke troet at kunne komme til en Forandring i dette Forhold ad denne Vej. Man har dernæst tænkt paa Muligheden af at følge, hvad der er brugeligt i andre Stater og ogsaa kendes her, nemlig paa de større Kontorer at ansætte offentlig udnævnte Fuldmægtige, der kunde tage en Del af Ansvaret paa sig, og faae deres forskillede Del af Forretningerne. Dette er ikke ubekendt her, idet der i alt Fald ved det kjøbenhavnste Postkontor findes Kontorbetjente, der ere udnævnte af det Offentlige, og noget Lignende finder jo Sted ved Lodbøvesen. Man har imidlertid ikke tænkt at ville give denne Foranstaltning nogen overordentlig stor Udstrækning for Dieblisset, men snarere gaa forsøgsvis tilværks, og man har indskrænket sig til at foreslaa, at der ansættes af det Offentlige udnævnte Kontorbetjente ved de Postkontorer, der staa i 2den Lønningsklasse og altsaa anses for at være de vidtløftigste og med de fleste Forretninger bebyrdede. Disse af det Offentlige ansatte Postfuldmægtige skulle da være Postexpedienter, som henhørte til 4de Lønningsklasse. — Ogsaa i andre Henseender har Postvæsenet jo udviklet sig meget betydeligt i de senere Aar. Posthusenes Antal var, da Loven af 1870 udkom, 105, hvoraf 23 vare, hvad man falder mindre Postexpeditioner, som ikke vare optagne i Lønningsklasserne, men, som lønnedes af en rund Sum med et samlet Beløb for Udsørelsen af Forretningerne og Kontorholdet. I 1879 er Posthusenes Antal udenfor Kjøbenhavn voget til 158, saaledes at der nu er 76 Posthuse, hvis Lønningsforhold ikke ere normerede ved nogen Lønningslov, men hvortil Lønningerne udredes af en samlet Sum til Besørgelse af de mindre Postexpeditioner. Men der er adskillige af disse Postexpeditioner, der i den mellemiggende Tid har udviklet sig betydelig, og hvorved Expeditionernes Antal er steget saa betydelig, at det anses for uhensigtsmæssigt at lade dem besørge, som det er Tilfældet under de nuværende Forhold, af private Folk, der have anden Bestilling ved Siden af og tage dette som Bisortjeneste. Deres Betydning er nu steget saaledes, at man anser det for nødvendigt, at der bestikkes Postembedsmænd til at beklæde disse Embeder. Man har anset det for rigtig at begrænse Antallet, og hvis jeg ikke husker meget feil, hvilket jeg ikke tror, at jeg gjør, er det i 17 saadanne nye ved Lov fastsatte Postexpeditioner, hvis Lønninger bestemmes ved Lov, som man har foreslaaet oprettet paa Steder, hvor Antallet af Brevexpeditioner andrage 36,500 om Aaret eller ca. 100 Breve om Dagen. Dette er